

The Holy See

PAPIN NAGOVOR UZ MOLITVU ANĐEO GOSPODNJIN *Nedjelja, 11. kolovoz 2019.* [\[Multimedia\]](#)

Moramo držati upaljenom svjetiljku vjere

Draga braćo i sestre, dobar dan!

U današnjem evanđeoskom odlomku (usp. *Lk 12, 32-48*) Isus poziva svoje učenike na stalnu budnost. Zašto? Zato da bi uočili Božji prolazak u vlastitome životu, jer se Božji prolazak u životu neprestano događa. I pokazuje načine kako živjeti ovu budnost: „Neka vam bokovi budu opasani i svjetiljke upaljene“ (r. 35). Ovo je način. Prije svega, „*opasani bokovi*“, slika koja podsjeća na stav hodočasnika, spremnog poći na put. Riječ je o tome da ne „puštamo korijenje“ u lagodnim prebivalištima koja ulijevaju sigurnost, već o tome da napustimo sebe, da budemo otvoreni s jednostavnošću i povjerenjem Božjem prolasku u našem životu, Božjoj volji koja nas vodi prema sljedećem cilju. Gospodin uvijek hoda s nama i često nas prati držeći nas za ruku, da nas vodi, da na tome tako teškom putu ne zabludimo. Naime, oni koji se uzdaju u Boga dobro znaju da život vjere nije nešto statično, nego je dinamičan! Život vjere je neprestano putovanje gdje se ide prema uvijek novim etapama koje sam Gospodin iz dana u dan pokazuje. Jer On je Gospodin iznenađenja, Gospodin novosti, ali stvarnih novosti.

A zatim – prvi način bio je „*opasani bokovi*“ – zatim se od nas traži da držimo „*svjetiljke upaljene*“ kako bismo mogli rasvijetliti tamnu noć. Pozvani smo, naime, živjeti autentičnu i zrelu vjeru, koja je kadra osvjetliti mnoge „noći“ života. Znamo to, svi smo imali dane koji su bili prave duhovne noći. Svjetlo vjere treba neprestano hraniti susretom od srca srcu s Isusom u molitvi i slušanju njegove Riječi. Ponovit ću nešto što sam vam već rekao mnogo puta: uvijek nosite malo Evanđelje sa sobom u džepu, u torbi, da biste ga čitali. To je susret s Isusom, s Isusovom Riječi. Ova svjetiljka susreta s Isusom u molitvi i njegovoj Riječi povjerena nam je za dobro svijetu: stoga se nitko ne može na intimistički način povući u sigurnost vlastitog spasenja, ne zanimajući se nimalo za druge. Obična je tlapnja vjerovati da pojedinac može sam sebe rasvijetliti iznutra. Ne, to je tlapnja. Prava vjera otvara naša srca bližnjemu i potiče nas na konkretno zajedništvo s braćom, posebno s onima koji su u potrebi.

A Isus, da bi nam pomogao razumjeti taj stav, pripovijeda prisposobu o slugama koji čekaju povratak gospodara kad se vraća sa svadbe (rr. 36-40), predstavljajući tako još jedan aspekt budnosti: biti spremni za posljednji i konačni susret s Gospodinom. Svaki će se od nas susresti, naći će se u tome danu susreta. Svaki od nas ima svoj datum konačnog susreta. Gospodin kaže: „Blago onim slugama koje gospodar, kada dođe, nađe budne!... Pa dođe li o drugoj ili o trećoj straži i nađe ih tako, blago njima!“ (rr.37 -38). Tim riječima Gospodin nas podsjeća da je život putovanje prema vječnosti; stoga smo pozvani oploditi sve talente koje imamo da urode plodom, ne zaboravljajući nikada da „nemamo ovdje trajna grada, nego onaj budući tražimo“ (*Heb 13, 14*). U toj perspektivi svaki trenutak postaje dragocjen te je potrebno živjeti i djelovati na ovoj zemlji čeznući za nebom: čvrsto stajati na zemlji, putovati zemljom, raditi na zemlji, činiti dobro na zemlji, a u srcu gajiti čežnju prema nebu.

Ne možemo doista razumjeti od čega se sastoji ta najveća radost, ali Isus nam to pomaže naslutiti usporedbom s gospodarom koji, našavši sluge još uvijek budne o svome povratku: „pripasat će se, posaditi ih za stol pa će pristupiti i posluživati ih“ (r. 37). Tako se očituje vječna radost raja: situacija će se stubokom okrenuti i neće više sluge, to jest mi, služiti Bogu, nego će sam Bog posluživati nas. I to Isus čini već od sada: Isus moli za nas, Isus nas gleda i moli se Ocu za nas, Isus nam služi sada, on je naš poslužitelj. I to će biti konačna radost. Pomisao na konačni susret s Ocem, bogatim milosrđem, ispunjava nas nadom i potiče nas na stalni predani rad na našem posvećenju i izgrađivanju pravednijeg i svijeta u kojem će biti više bratstva.

Neka nas Djevica Marija svojim majčinskim zagovorom podupre u tom našem zalaganju.

Nakon Angelusa

Draga braćo i sestre, sutra se obilježava 70. obljetnica Ženevskih konvencija, važnih međunarodnih pravnih instrumenata koji nameću ograničenja upotrebe sile i čiji je cilj zaštita civila i zarobljenika u vrijeme rata. Neka ova obljetnica sve više osvijesti države o neophodnoj potrebi zaštite života i dostojanstva žrtava oružanih sukoba. Svi se moraju pridržavati ograničenja koje postavlja međunarodno humanitarno pravo, štiteći nenaoružano stanovništvo i civilne strukture, posebno bolnice, škole, bogomolje, izbjegličke kampove. I ne zaboravimo da su rat i terorizam uvijek težak gubitak za cijelo čovječanstvo.

Oni su veliki čovjekov poraz!